la humanitat

Director: Lluís Companys

Redacció i Administració: Pelai, 56, 2.on

Telèfons 16407 i 16408

Imprenta: Carrer de Bot, 21

*Any I * Núm. 14* — *Barcelona, 24 de novembre de 1931* — *Edició del vespre*

Dues edicions diàries

El despit dels vençuts

Només l'Esquerra pot tenir l'honor i la responsabilitat de portar l'Estatut a Catalunya. La possibilitat del mateix respon a la seva tàctica i als seus principis, i la seguretat del seu triomf arrenca, abans que tot, de l'assistència del poble que els altres partits tenen enfront. L'opinió catalana viva, audaciosa, ardenta, que forma multitud que tot ho avassalla, milita en les fileres de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Per això és més indigna la campanya que s'ha fet contra aquests homes. Perquè no ha estat una campanya de censura d'errors o d'equivocacions, sinó la trama verinosa, habilidosa i injuriosa que situa el pla de les lluites polítiques en el darrer graó de la indignitat.

Dany a l'Estatut, goig pels adversaris i probada mala fe en la forma i manera de combinar-ho, per a tacar vides que deurien merèixer el respecte de l'adversari pel seu historial i pels seus sacrificis.

Sembla mentida que sense mirament a res ni a ningú, ni a la lleialtat pròpia, s'hagi volgut fer un terratrèmol al voltant de coses que no tenen cap alcanç ni cap transcendència efectives. I que apunti la malícia, i es prepari el terreny per a la calúmnia, tan sols pel barroer anhel de catisfer passions rancunioses i baixos interessos de capelleta.

Tot això haurà servit per a cohesionar amb més braó que mai, amb més fermesa que mai, els matisos i la història dels elements netament esquerrans i catalanistes.

Cara a cara al poble res han de témer. Cara a cara al poble trobant l'escalf beneït de la seva confiança.

Els enemics són els de sempre, els d'ahir, els d'abans d'ahir. Els que hauran de tornar allà on eren, si és que ara, els admeten en llur companyia. Fracassats a tot arreu, vençuts al voler anar sols, s'han anat poc a poc filtrant prop dels nostres medis. Incapaços de triomfar pel seu mèrit, cerquen el triomf personal, o la vanitat del càrrec, amb el descrèdit dels altres. Incapaços de sostenir la llnita d'idees, dediquen tot llur afany a esgarrapar el nom dels homes purs i victoriosos. La força de l'Esquerra barra el pas a les seves petites ambicions. I, cap consideració, cap deure, ni cap sentiment d'honor detura el veri i el despit del seu fracàs.

Però Catalunya els coneix i no els deixarà aixecar el cap.

Un article de Riera i Punti

L'hora d'esquerra

"Foment", de Reus, publica el següent interessant article del nostre bon amic senyor Riera i Punti:

"Avui que totes les dretes catalanes, segons l'exemple de les altres dretes ibèriques, fan una violentíssima campanya contra les esquerres, cal que repetim una vegada més "que és hora d'esquerra" i que nosaltres homes i partit d'esquerra republicana de Catalunya que havem proclamat la República a casa nostra i encalçarem l'aprovació de l'Estatut del nostre poble a les Corts Constituents espanyoles, estem decidits a voler per nosaltres la responsabilitat d'estructurar tota la vida interna del nostre poble en les nostres imminents Corts Catalanes.

Nosaltres estem fermament convençuts que el poble català que tant estima els ideals de llibertat i d'esquerra ens en farà la comanda donant-nos una vegada més la majoria dels seus sufragis malgrat tota la pressió de totes les dretes reunides.

Hem estat homes revolucionaris que ajudàrem amb gosadia i fermesa al nostre poble a proclamar la República i a conquerir la seva llibertat i volem ésser homes de govern capaços de donar estructura legal a l'obra de la revolució i de consolidar el nou règim de llibertat de la nostra terra en un ampli i modern sentit esquerrà que permeti l'aplicació a casa nostra de tots els milloraments socials, econòmics i polítics vigents ja en els pobles capdavanters de l'Europa contemporània i preparí l'eclosió de noves solucions en tots aquests camps de l'activitat governamental, fruit novell de les inquietuds catalanes posant el nostre poble dins les rengleres avençades dels plasmadors de noves fites en l'incessant progressar de la humanitat.

Crec sincerament que l'atac a fons de les dretes catalanes, no vull dir de les dretes republicanes car l'actual bloc de dretes és un aiguabarreig tèrbol i boirós de dretes dinàstiques, de dretes enyoradisses de la morta dictadura i de dretes més o menys republicanes, que el primer que caldria que fessin és deixar aquestes males companyies que els lleven forces i les fan suspectes i incompatibles amb el poble, crec repeteixo, que és prematur i despiaçat.

Si les dretes tenen veritable visió política, si no volen imitar servilment les errades i fracassos repetits i sorollosos de l'ex-sometenista monàrquic, avui memorialista del nou quiosc de la plaça de la Cucurulla que els valgueren les aplastants "débacles" del 12 d'abril i del 28 de juny, han de reconèixer que després de 25 anys de predomini de tota mena de dretes constitucionals i anticonstitucionals a la nostra terra no és cosa de pretendre trencar l'obra de la revolució encara no acabada i volen donar fi a la totjust iniciada transformació liberal del nostre poble.

Un triomf de les dretes en aquesta hora gràvida de possibilitats coratjosament iniciades pel nostre partit d'esquerra, ens portaria a una reacció violent del poble català i esclataria una nova revolució molt més profunda i molt més radical de fets i d'obres que no fou el magnífi calçament de tot el poble contra dictadures i monàrquics.

Cal que les dretes tinguin un xic de paciència si volen tenir eficàcia en la seva labor política davant de l'obra de l'esquerra. Paciència i un xic també de temperància. En lloc d'amenaces, atacs i insidies que facin una crítica fonamentada i serena de la nostra obra. Que cooperin amb la seva vigilància a la major eqüanimitat en la nostra obra de govern. Cal que sàpiguen asenyalar els nostres erors possibles i els nostres desbordaments inevitables en tota obra renovadora empea per una trencadissa de motllos vells feta revolucionàriament.

I per damunt de tot cal que esperin que la seva hora soni més tard o més d'hora, segons sigui la nostra actuació i la nostra feina i la nostra voluntat i el nostre encert, però que esperin sense crits ni impaciències, sense voler precipitar els esdeveniments i sense estar segurs de saber consolidar els nostres avenços i fer viables les nostres noves aportacions al govern de tots.

I per acabar vull tenir la gosadia de donar a les dretes dos consells. El primer que no es deixin distanciar massa per la nostra obra, que la segueixin d'aprop, perquè ella ha de constituir la base de la seva futura actuació. El segon, que no condemnin, ni ataquin en bloc la nostra obra, que no ens combatin sistemàticament ni ens amenacin amb cataclismes apocalíptics ni reaccions aplastadores. Ens sentim forts i decidits. Com homes nous que no tenim història ni pergamins sabem, però, on som i on anem amb el poble i per al nostre poble.

No ens manca decisió ni fermesa i ens sobra força i activitat per fer-vos esperar llarga etona encara —uns lustres ben aprofitats— si preteneu desbordar-nos i acorralar-nos. Si això penseu fer val més que us asseieu perquè us donarem espera per molt de temps. Paraula!—**J. Riera i Punti.**"

EL SOCIALISME A CATALUNYA

Una conferència d'En Rafel Campalans

Al local de la Unió Catalanista Republicana de Manresa, el diputat a Corts per Barcelona, Rafel Campalans, donà una conferència que va ésser escoltada per nombrós auditori.

El senyor Campalans se serveix de l'estudi d'un economista contemporani per a ressenyar una classificació dels períodes històrics segons el punt de vista marxista.

El primer és el del treball manual, que dura fins al segle X. En ell s'aprofita la força de l'esclau.

Es un període en el qual el progrés és lentíssim; per això és el més llarg de tots. Així el conferenciant dóna unes explicacions molt interessants sobre els procediments que usaven els pobles antics per fer les construccions, sempre guiats per una vida millor, no així en la terra, sinó en un altre món.

El segon període és a partir del segle X. Comença l'alliberament de l'esclau, perquè l'home ha descobert la manera de fer un bon ús de l'animal de tracció i no són necessaris al senyor feudal tants braços com abans.

Aquesta etapa arriba fins al segle XVIII, quan es descobreix la màquina, el cavall de vapor. Llavors apareix per primera vegada el proletariat. Aquest no està pas constituït pels homes fanàtics i fatalistes, però resignats i per tant feliços; sinó que ben altrament tenen els ulls oberts i s'adonen que no poden gaudir d'una felicitat perquè hi ha una injustícia social. Heus ací com neix el problema social.

Marx, malgrat els anys que han passat des de la seva obra i amb els anys, els fets transcendentals que tots coneixem, no n'ha envellit en una gran part dels seus punts de vista. Ell és el que va llençar aquella frase: "Proletaris de tot el món, uniu-vos". I veureu el deplorable espectacle dels proletaris lluitant ells amb ells d'una manera feroç i total perquè malgrat estar identificats en la finalitat que persegueixen amb comunisme, socialisme i anarco-sindicalisme, els anima una divergència de procediment.

Parla del seu recent viatge a Rússia i diu que és temerari formar una societat comunista sense formar abans una consciència, així com també formar una democràcia sense fonamentar-la en una cultura.

A això va el socialisme, i també la

CAMPALANS

Unió Socialista de Catalunya a la nostra terra, on precisament per aquesta manca de cultura i de consciència es malversen tants moviments de vaga.

La revolució política ha obert un camí per a adquirir aquesta cultura i aquesta informació.

Ara manquen ales per a volar.

El senyor Campalans va acabar la seva brillant conferència amb la frase cèlebre de Pitàgores:

No em donis lleis per un poble, sinó un poble per a les lleis".

Ahir al vespre al restaurant del Parc

El sopar-homenatge de "La Falç" al seu soci i diputat Josep Tarradelles

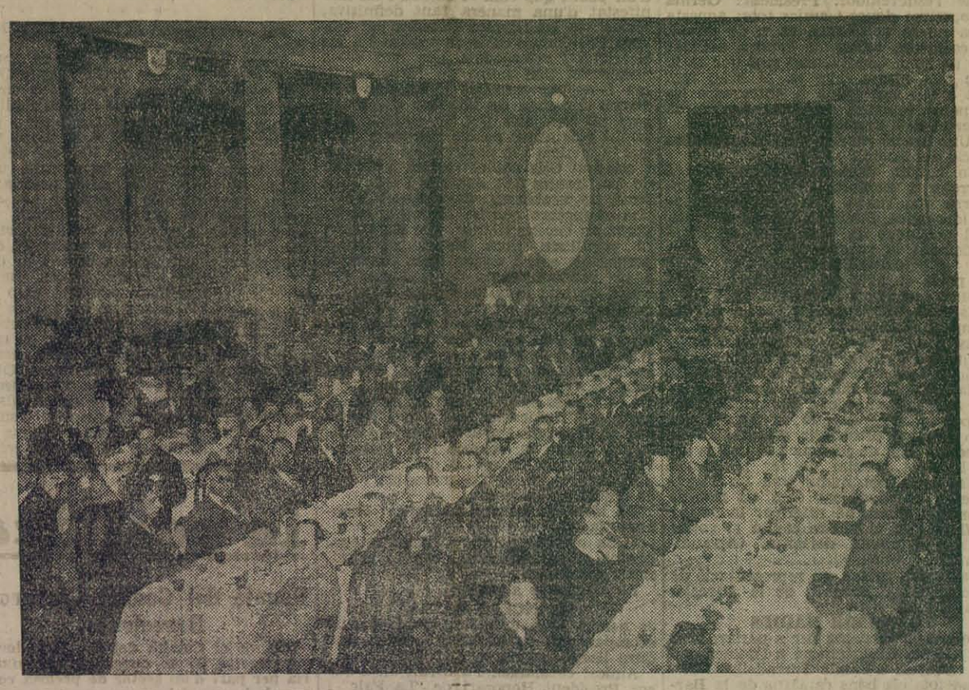

Sopar d'homenatge organitzat per "La Falç" en honor del diputat senyor Tarradellas

Amic Tarradelles...

Fa uns mesos, arran de l'immens triomf electoral que assolí la candidatura d'Esquerra Republicana i en la que tu sortires vencedor, uns amics sincers i germans d'ideals volíem organitzar-te un homenatge, un acte semblant al d'ahir, per mitjà del qual tots els que ens sentim identificats amb la teva enorme tasca, d'abans i després de proclamar-se la República, i ens sentim representats per tu en el Parlament poguéssim manifestar-te públicamnt a la nostra estimació entusiasta a què t'has fet creditor.

La teva habitual modèstia jou causa de què aquest àpat de companyonia no et fos dedicat aleshores, i en el temps transcorregut, els teus absorbents quefers, saps prou bé, que ho anaren impedint. El teu bagatge politic ha crescut força d'ençà d'allavors i són tants ja els teus mereixements, que en aquests moments en què els nostres adversaris voldrien que fossin de prova per a nosaltres i que són de reafirmació de la nostra idealitat de sempre, hauria estat una injusticia no salvar a plena llum la teva humilitat i retret públicament l'adhesió amistosa que et deviem.

La tasca a la Generalitat i a Madrid ha estat realment formidable, però en aquests moments de febre constructiva de la Catalunya nova en què tots somniem i que tant et deurà a tu, em plau dedicar un record a les teves activitats en l'època de la formació del Partit, en les llargues vetllades de preparació de l'instrument formidable que és avui l'Esquerra Republicana de Cataluna, en aquells debats en què amagats de la vigilància de la policia somniàvem esperançats amb el què avui ja és gairebé una realitat esplendorosa. Plau-me recordar amic Tarradelles, la tasca realitzada en aquella memorable campanya electoral d'aquelles eleccions municipals del 12 d'abril que havien de portar-nos la República i la llibertat i que varen posar a prova la teva capacitat organitzadora, i finalment aquells dies que seguiren al 14 d'abril en què en plena dia 12 d'abril i que abandonaren la costat del Mestre la consolidació de la nostra llibertat nacional.

Tots aquets mereixements foren encara més destacats ahir vespre, després de la injuriosa campanya amb que els vencérem a les urnes el dia ET d'abril i que abandonaren la lluita en el carrer l'endemà passat, han volgut enllotar l'honorabilitat immaculada dels homes destacats del nostre Partit, pensant que amb les seves infàmies crearien una serie de mutus recels entre nosaltres i amb el poble, sense comptar que la bava dels reptils no arriba un pam més amunt de terra i per tant, als homes que com els nostres, i entre ells tu, haveu posat la dignitat i l'honradesa politica, la sinceritat d'ideologia, un nivell que aquests difamadors no poden ni suposar remotament que existeixi.

La teva significació dintre del Partit ha donat a l'acte d'ahir un caient oportunissim. Et diria, si gosés que en aquests moments tu ets l'home de l'Esquerra Republicana. Enmig dels grups que formaren aquest conglomerat d'ahir i partit compacte d'avui, tu has estat en moltes ocasions el llaç que ha ajuntat la diversitat de matisos, la varietat de tàctiques i per la teva lleialtat, per la teva sincera companyonia i exacta comprensió dels homes i de les coses, has realitzat una labor quieta, però brillant, amagada, però persistent, d'unió, de confraternitat, de cohessió disciplinada i amical alhora. Per això, ara, en l'hora en què els nostres enemics han provat inútilment de romvre les nostres compactes fileres, tu eis l'home que simbolitzes el "colze a colze" revolucionari del nostre Partit.

Per això ahir al vespre, a l'entorn d'una taula parada de blanc, jou donada la rèplica exacta als nostres negres enemics i difamadors. La rèplica exacta jou l'homenatjar-te, perquè en fer-ho rendiem el millor testimoni de les qualitats politiques del Partit i homenatjàvem aquesta companyonia, aquesta lleialtat que tu simbolitzaves i que vàrem ofrenar al Poble que tu tant dignament estàs representant.

R. BERTRAN I TAPIES

El sopar-homenatge que ahir al vespre "La Falç", Joventut d'Esquerra Republicana de Catalunya, dedicà al seu soci fundador el diputat a les Corts Constituents per la ciutat de Barcelona Josep Tarradellas, tingué enorme resonància, degut a les personalitats del partit i gran nombre de representacions populars que hi assistiren, i prengué totes les característiques d'un gran esdeveniment polític.

L'acte, que tingué lloc al restaurant del Parc, havia estat organitzat amb un caràcter íntim que no feia preveure el succés que tingué. A desgrat de la poca publicitat que s'hi havia donat, es reuniren a sopar al votant d'En Tarradelles a la ratlla de dos-cents amics que amb aquesta assistència volgueren posar de relleu l'admiració i l'afecte que senten per l'homenatjat.

La sala estava presidida per una magnífica bandera barrada i per l'estendard de "La Falç" i uns domassos catalans ornaven també la balconada dels músics.

La taula presidencial estava parada a la dreta del saló i en ella s'asseieren a la dreta de l'homenatjat, En Lluís Bru, president de "La Falç", entitat organitzadora de l'acte, i els consellers de la Generalitat Pere Comes i Ventura Gassol. A l'esquerra de Tarradelles soparen el cap de la minoria parlamentària catalana a les Corts Constituents, En Lluis Companys, i el senyor Tarradelles, pare de l'homenatjat.

En taules laterals, que estaven presidides, respectivament, pels senyors Jover i Sarroca i Riera i Puntí, hi havia els senyors Pere Pasqual, J. Rissech, J. Marfany, Agurreta, M. i J. M. Albert i senyores, M. Sandé i Senyora, doctor Pere Badosa i filla Rosa-Maria, Pou, Mata, Bertran i Tàpies, Murguia, Giqué, Rubí, Grau i Jassans, J. Fontbernat i senyora, A. A. Artís, Dalmau Costa, Melcior Font, Alavedra, Galés, J. Ld. Pujol i Font, Figa, Forcades, Otero, doctor Dencàs, Casanelles, doctor Trueta, doctor Trabal, Francesc Madrid, Clot, Baides, Salvador, Aleu, Battestini, Tauler, Farreres i Duran, Guinart, Cases, Roig, Mainar, Fargues i Munné entre altres que no podérem anotar. En altres taules al costat de les anteriors hi havia, entre altres, els senyors Foix, Víctor Hurtado, Daniel, Girós, Altaba, Peirató, Deu, Perramon, Balcells, Duran i Pujador, Mons, Millet, J. Grant i Sala, amb una nodrida representació del Collegi Oficial d'Agents Comercials de Barcelona i un gran nombre de representacions d'entitats d'Esquerra Republicana de Barcelona i de les comarques properes i forces de les immyanes.

El sopar transcorregué animadament, entre la més franca companyonia, i en arribar a les postres, el company Joan Pou llegí més d'un centenar d'adhesions, entre les que recordem les següents: doctor Bellí, Palacín i doctor Humbert Torres, diputats per Lleida; Rafael Ginés, de Lleida; Ollé, des de Toulouse; Joan Boix, president de la Federació Catalana de Rugby, qui li remeté a més una magnífica falç, tota d'or, com a record de l'acte; una expressiva adhessió de Josep Castillo i Canyeta, andalus resident a Barcelona; Casal d'Esquerra Republicana del districte VI; Casal Català d'Esquerra del Poblet; Centre Republicà Català del districte V; J. Aguadé i Miró, alcalde de la ciutat; Avenç Obrer Català de Sant Andreu; Centre Català Republicà de les Roquetes, Centre Català Republicà de les Carolines, Casa del Poble de Somorrostro, Angel Samblancat, Joaquim Carbonell, J. Sunyol i Garriga, Ateneu Republicà de Gràcia, Foment Republicà del districte VII i Joventut; Carles Farsac, Eduard Garcia, Lluís Capdevila, Vaguistes de la Telefònica, Amadeu Hurtado, Xavier Regàs, Ateneu Pi i Margall de la Barceloneta, Ateneu Republicà de la Bonanova, Casal d'Esquerra Republicana de Sant Gervasi, Agrupació d'Esquerra Republicana del Poble Nou, Joventut d'Esquerra Republicana del Poble Nou "Estendard", R. Pei, Font i Farrant, Vilanova, J. Millàs-Raurell, Nuri Oromí, Maria Dolors Bargalló, Maria Lluïsa Roure, Mercè Colubret, Ariagelina Colubret, Rosa Blasco de Boronat, Magda Donato, Antonieta Homedes, Maria Teresa Gibert, Miquel Homedes, Maria Martí, Casal d'Esquerra "Etsat Català", Centre d'Esquerres del districte V, Casal Català Martinenc, Centre Català d'Esquerra del Clot, J. Garcia, Rafael M. Padilla, "Els Valencianistes de Barcelona", Ernest Ventós des de València, E. Granier-Barrera, Rafael Gomis, Padró-Llussà i moltes altres.

Acabades de llegir les adhesions, s'aixecà En

LLUIS BRU

president de "La Falç", i digué les següents paraules:

—Amic Tarradelles: El gran nombre d'adhesions rebudes i la nombrosa assistència a aquest acte palesen bé prou l'encert de la realització d'aquest homenatge i el meritòria que ha estat la teva tasca en pro dels nostres ideals. Aquest acte, que havia d'ésser realitzat en un moment de triomf electoral, hauria tingut una altra significació. No obstant, amb aquest aplaçament s'ha engrandit considerablement el seu abast i avui és de refermament en les persones que encarnen els nostres ideals de sempre, plasmats en el Paratit d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per això ens havem reunit al voltant teu aquesta nit: per significar-te quan aprop teu estem i estarem en l'esdevenidor.

Acte seguit, fou cedida la paraula al president del Centre de Dependents, en quina Comissió de Propaganda Autonomista comença les seves tasques polítiques En Tarradelles.

PARLA FRANCESC X. CASALS

"En l'acte d'avui em veig precisat a recordar els temps en què arran de la fundació del nostre Centre compartiem amb l'amic Tarradelles les tasques de la Comissió de Propaganda Autonomista: ara, com allavors, Tarradelles ha estat un excellent company nostre, pels

(Segueix a segona plana)

El premi Nobel

Per al premi de la Pau, corresponent als premis Nobel, d'aquest any, nombroses personalitats llatines, pertanyents a diferents països, proposen al comte Condenhove Calergi, els treballs del qual a favor de la pau universal són per tothom prou coneguts.

El comte Coudenhove-Carlegi

El platonisme, força simpàtic, d'aquestes concessions, fa que molts somriguin davant el seu anunci, no capint que amb articles literaris ni amb actuacions diplomàtiques, es pugui evitar el flagell de la guerra. Aquesta volta són pocs els que aspiren a dita recompensació i tot fa creure que serà el comte Condenhove Calergi l'elegit per a la mateixa.

TIPUS DEL CARRER

"Anillos de goma..."

EL DIA

Un dia plujós, d'aquells dies que ens humitegen els ossos, que ens produeixen un mal estar. Un dia espléndid per a fer una fotografia d'art per a un concurs, però un dia ociós transeünt.

Els paraigües, com tortugues aèries, circulen per damunt del cap dels ciutadans ajudant-los a mullar-se, colpejant-se amb fòbia tortuguesca uns contra els altres.

La pluja para, llavors el paraigua es tanca i se us penja al braç com aquells amics extremadament afectosos i noportuns. Us fa una nosa horrible.

EL VENEDOR

Una veu rogallosa, una veu que ja us és coneguda, trenca la grisa monotonia de l'ambient. Es la veu del venedor de múltiples mercaderies. Aquest home, els dies que fa bon sol, és el venedor de *"Llaveros, cordones, mechas para encendedores, barajas de Casino i Vitoria"* i de *"La nueva guia de Barcelona"*. Avui, amb una veu més rovellada que els altres dies, sens dubte a causa de l'estat atmosfèric, l'home pregona: *"Anillos de goma pera llevar bien sugeto el varillage del paraguas"*.

L'home, pregona i pregona, però tothom passa pel seu davant sense fixar la menor atenció ni en ell ni en la seva *benefactora* mercaderia. L'home, no obstant, no en fa cas, no es preocupa, recolzat en una paret, pregona a intervals, indiferent a la gent que passa i al curs del seu negoci...

EL COMPRADOR

Tot d'una, se li apropa un home, un d'aquests tipus pintorescos que, no essent vells, viuen cinquanta anys enrera. Porta coll de papellona, d'una blancor que es pot confondre amb el cel ennuvolat, una corbata que potser havia estat molt colorida, un barret petit per sota el qual es veu la clenxa mig partida que devalla pel clatell fins a perdre's per dintre de l'altíssim coll de papellona, un abric verdós.. i un paraigua immens.

Compra una anella de goma, en paga deu cèntims i se'n va... En veure'l caminar tenim una sorpresa; unes sabates immenses es belluguen, caminen i amb elles arrosseguen aquell tipus...

LA INTERVIU

Ens apropem al venedor, l'home ens mira i desclou l'anella de filferro que enfila una quantitat dels diminuts neumàtics, amb una indiferència, amb una manca d'ilusió, que demostra la manca d'interès per a efectuar la venda. Això ens dóna valor per refusar la mercaderia i estalviar-nos deu cèntims.

—No, no ens interessa...

El venedor, sense moure's, torna a cloure l'anella de fil-ferro, sense dedicar-nos la menor atenció.

—Escolteu.

L'home ens mira, i amb la punta de la llengua es trasllada d'un cantó a l'altre de la boca un bocí de paper fumat i moll que havia estat una cigarreta.

—Us voldríem fer unes preguntes pel diari, sabeu?

L'home ens torna a mirar.

—Es una informació sobre la venda ambulant.

L'home no les té totes i ens mira amb desconfiança.

—Ens voleu respondre a unes preguntes?

—Veiam.

—¿Es un bon negoci això de la venda d'anelles de goma?

De negoci no n'hi ha cap de bo; és època de crisi i la crisi és per tot.

—Veneu gaire?

—Es va fent.

—¿Quantes anelles veneu en un dia?

—Una, dues, tres... Depen de les que em compren.

—¿A quant les veneu aquestes anelles?

—A deu cèntims cada una.

—Quan hi guanyeu?

—No ho sé, no ho he comptat mai.

—Us dóna prou per viure?

—Entre una cosa i l'altra vaig fent.

—¿Per què no feu un altre negoci, o perquè no treballeu, sou jove oi?

—Em sembla que tinc trenta dos anys... Treballar? Que no treballo? tota la vida he fet el mateix, i vaig

lant per manca de treball; de mica en mica, l'home s'anà aproximant a nosaltres i alguns es divertien excitant la seva ilusió.

"Si a Barcelona no hi plou quasi mai. Tu tindries d'anar a Londres; allí sí que és fer negoci; una ciutat on sempre hi plou és el lloc ideal per la teva especialitat."

De mica en mica la ilusió s'anà tornant en una terrible obsessió. No sé com ni de quina manera, si a emigrant o com a polissó o en personatge de primera, el bon home s'embarcè cap a Anglaterra, terra de la ilusió mullada.

Arribà a Londres en un dia gris, plovia... L'home alçà enlaire els seus castells, però al cap de vuit dies l'home es decepcionà, es desesperà. Londres, la ciutat plujosa, la ciutat de la seva fortuna, era un camp inconreuable per al seu negoci.

—Perquè, potser no va ploure durant els vuit dies — preguntem preveient la fi del conte.

—No, no; va ploure durant els vuit dies i durant molts dies; va ploure sempre, i aquesta fou la tragèdia d'aquell home. A Londres la gent no plega mai el paraigües, i per tant no tenen necessitat d'"*Anilos de goma para llevar bien sugeto el varillaje*".

El conte ens ha produït un efecte estrany; ens ha complicat la misteriosa personalitat del nostre venedor i, havent-lo mirat, li hem dit: "Mercès" i ens hem allunyat.

D'un troç lluny hem sentit la veu rogallosa que pregonava. Ens girem. L'home continua indiferent recolzat a la paret d'u nedifici, es fa passar la cigarreta d'un cantó a l'altre de la boca repugnant i torna a cridar:

—"*Anillos de goma para llevar bien sujeto el varillaje del paraguas*".

IRON

cada dia...

Butlletí del temps

La nit passada la lluna tenia una aureola livida. Era una llum molt literària, de poema del vuit-cents.

La gent, amb més sencillesa, diu: "Rotllo a la lluna, senyal de pluja". De manera que avui deurà ploure.

Conseqüències d'un èxit

A Romea ha obtingut un gran èxit Josep Maria de Sagarra amb la seva obra L'hostal de la glòria.

Doncs, bé, mireu les conseqüències de l'èxit d'una obra catalana: a Novetats assagen una traducció; a l'Espanol assagen una traducció; a Romea assagen una traducció.

Papers dolents

El doctor Irurita ha publicat una Pastoral condemnant la difusió de llibres, revistes i diaris dolents.

Ara cal saber què enten per dolent *el doctor Irurita.*

Perquè a nosaltres ens resulten dolents El Sigio Futuro, El Correo Catalèn, *l'A B C i els llibres del pare Claret.*

memoriaesquerra.cat — La Humanitat [Barcelona, 1931-1939], 24/11/1931, pàgina 1